

XX. évfolyam 46. szám
A.D. 2015. március

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

Eugène Burnand: Péter és János futnak a sírhoz húsvét hajnalán

Kereszt nyomja a megostorozott, töviskoszorús, roskadozó Jézus vállát. Ott halad a kereszt alatt a Golgota felé. De nemcsak ezen az útszakaszon volt Jézus a kereszt alatt, hanem egész életében. Születése után Heródes majdnem megölette. Felőve, hároméves működése alatt folyton meg nem értéssel, félreértéssel találkozott. Názáreti jó ismerősei „nem látták benne, csak az ács fiát” (393. ének), és szakadékba lökték volna. Hozzá tartozói azt mondták: megzavarodott. Követői közül is sokan hátat fordítottak neki, amikor kemény beszédén megbotránkoztak. Mások meg akarták kövezni. Még saját tanítványai sem értették meg őt, sőt egy közülük, Júdás, árulójává lett. A farizeusok pedig mindig azt lesték, hogy mivel vádolhatják meg, és elpusztítását tervezték.

Végül a vállán vitt kereszten, számunkra leírhatatlan, iszonyú szenvedések közepette meghalt. Jól tudjuk, hogy nem a saját bűneiért szenvedett, hiszen ártatlan volt. Igaz, hogy mások tették vállára a keresztet, de az Atyának engedelmességgel, saját maga vállalta a megváltó áldozatot. Ő az, aki elveszi, magára veszi, hordozza a világ bűnét. Ez az áldozat elvben kivétel nélkül minden emberre érvényes, de csak annak valóságosan, aki a maga személyére nézve hittel elfogadja: értem tette ezt. Erről szól az igehirdetés nemcsak nagypénteken, hanem lényegében minden istentiszteleten. Megszoktuk? Ez a vesztély fenn áll, védekezzünk ellene imádkozva: „Kérlek, halálod ára, rajtam ne vesszen kárba”. (203. ének) És ne csak énekeljük böjti énekeinket (188–212. énekek), mert elsikkadhat a tartalmuk, de olvassuk el csendben őket, elmélyedve a mondanivalójukban!

Ha feltesszük a kérdést: mit jelent számunkra Krisztus a kereszt alatt, magunk is megtudhatjuk, hogy illik-e ránk igazából a keresztyén név. Jézus ezt mondja: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.” (Máté 16,24) Nem azt mondja, hogy aki őt követi, annak minden bajtól mentes lesz az élete. Aki őt követi, azt éppúgy érheti baj, mint akárcsak más. Sőt, fel kell vennie még a maga keresztyét is. Így nem csak Jézus van a kereszt alatt, de mi is. Bibliai értelemben azonban csak a Jézus követésével járó, önként vállalt szenvedés nevezhető keresztnek, tehát nem kereszt a betegség, a szegénység, az anyagi veszteségek, a családi problémák stb. Ellenben kereszt a gúnyolódók megvető szavainak vagy lenéző magatartásának csendben eltűrése. Vagy becsületesnek maradás, amikor sokan – esetleg kárunkra – csalással előnyt nyerne.

Voltak hazánkban olyan évtizedek, amikor állásvesztéssel járt, ha valaki istentiszteleten vett részt, sőt még vértanúság is előfordult. Ma is vannak országok, ahol a hithű keresztyének életvesztélyben vannak. A 21. században több a vértanú, mint a keresztyénség első századaiban. Imádkozunk értük, és adjunk hálát, hogy mi könnyebb keresztet hordozhatunk. De ott a helyünk a kereszt alatt! „E keresztet hitből kapjuk, ajándékként hordozhatjuk.” (456. ének)

*„Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz.”
(János 20,3–4)*

Néhány évvel ezelőtt történt. Egy hatalmas múzeumban nézelődtem órákon keresztül, rengeteg képet láttam aznap. Alig bírtam már befogadni az újabb és újabb képélményeket, aztán a múzeumi séta vége felé, az utolsó termek egyikében rábukantam a svájci festőművész, Eugène Burnand alkotására. A festmény címe: Péter és János futnak a sírhoz, húsvét hajnalán. Hosszú percekig döbbenten néztem a képét és nem hagyott nyugton a látvány. Olyan szépen és pontosan festette meg a művész az apostolok alakját és a bennük kavargó gondolatokat, hogy legyen akármi-lyen fáradt is az ember, akkor sem tud elmenni a kép előtt anélkül, hogy ne érintené meg a lelkét a kép üzenete.

János és Péter érzéseit olyan elementáris erővel mutatja be ez a műalkotás, hogy szinte magával ragadja a nézőt. Szemlélem a két tanítvány arcát és mozdulatait: a kérdések, az aggodalmak, a lendület, a remény, a kételkedés mind-mind ott van ezen a képen. Szinte versenyt futva rohannak húsvét hajnalán a sír felé, amiről azt hallották, hogy üres.

Én magam is valahogy így tudom elképzelni ezt a két tanítványt. Tekintjük a távolba réved és az arcukról sugárzik, hogy ott akarnak már lenni a sírnál, hogy válaszokat kapjanak. Arcukon egyszerre van ott a hit fénye és a kétely homálya. Miközben szemlélem a képet, azt érzem, én is ott vagyok a tanítványok mellett, és együtt rohanok velük.

Bármikor meglátom ezt a festményt, rögtön magával ragad a kép és a történet. Húsvét maga a csoda. Az élet és a feltámadás csodája. Nem mehetünk el mellette rezzenéstelen arccal, szenttelen tekintettel. Ha megérint bennünket húsvét misztériuma, akkor az mozgásba hoz, felkavar, gondolkodásra és cselekvésre készítet. A tanítványok az üres sírról hallanak és elindulnak, hogy megbizonyosodjanak a hírről.

Merjünk mi is ilyen lelkesedéssel és elszántsággal elindulni. Futni az üres sír felé, hogy megtapasztalhassuk a csodát, húsvét örömezenetét: „Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! Halleluja!”

Eugène Burnand: Péter és János futnak a sírhoz húsvét hajnalán c. képe az újság borítóján látható.

„NEM TUDOM ÉS NEM IS AKAROM FELEDNI SAJÁT GYERMEKSÉGEMET” – INTERJÚ HEGYI NORBERTTEL

Mirák Katalin

Óriás sikerrel „debütált” a gyülekezeti Melczer-bálon. Az előadás után sokan kérdezték: ki volt az a fiatalember, aki olyan mulatságosan énekelt, gitározott, komédiázott a színpadon? Hegyi Norbert, a Podmaniczky Iskola tanára vall tanári hivatásról, színészetéről, mai gyerekekről, iskola és gyülekezet formálódó kapcsolatáról.

Milyen szálakkal kötödsz a kerülethez?

1977 óta élek Rákosmentén. A rákoskeresztúri Elágazás egyik, Rákospalotáról betelepülő panellakója voltam szüleimmel, húgommal együtt. 30 esztendőt töltöttem az Elágazás – Podmaniczky Iskola – Balassi Gimnázium alkotta „varázsvonalon”, 1980-tól 1988-ig ugyanis jelenlegi iskolámban tanultam, majd 1992-ben a Balassiban végeztem. Mivel felsőoktatási intézmény nincs a kerületben, diplomaszerezés céljából kénytelen voltam messze vetődni: Szegeden, majd az ELTE Bölcsészkarán tanultam, s itt is diplomáztam magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanárként. Ekkor már három esztendeje tanítottam régi-új iskolámban. A Podmaniczky Iskolához immár 17 esztendeje nagyon ragaszkodom. Közben megnősültem, feleségemmel, Emesével 2000 óta vagyunk házасok. Fiunk, Ábel most nyolcadikos, s velünk együtt büszke rákoskerti lakos.

Mi indított el a tanári pálya felé?

Már felső tagozatos koromban aktív résztvevője voltam a diákéletnek és az iskola színjátzó körének. Diáktitkárként komoly vezetői gyakorlatra tettem szert, többek között több jelenlegi kollégám (akkor még tanárom) mellett. A táborok, iskolai programok szervezése során ivódott belém az a felfogás, hogy szinte mindent játéknak tekintek. A mai napig számos dologra nem tudok „komoly felnőttként” reagálni. Irtózáttal tölt el a túlzott komolykodás, a kivagyiság, és mindenekfelett az önirónia hiánya. A gimnáziumban aztán ehhez jött két fontos tanáregyéniség, mindketten másért fontosak az életemben. Ficzek Marika néni az irodalom iránti érzékenységemnek szabott utat, amikor biztatott arra, hogy nevezek a sárvári diákköltők országos versenyére. Arany fokozattal, „koszorús költőként” érkeztem haza Budapestre. Szeifnerné Csetényi Anikó néni nevét pedig szintén alig kell magyaráznom: a kerületi Ascher Oszkár Színház alapítójaként fedezte fel bennem igazán a színpadi embert. Az egyetemen pedig végérvényesen kiderült, hogy van érzékem a tanári pályához: az adott anyagrészebe szinte mindig „szerelmes vagyok”, megfelelően határozott az egyéniségem, éles helyzetekben ritkán jövök zavarba. Talán épp azért, mert nem tudom és nem is akarom feledni saját gyermekségemet.

Milyen tanári hitvallás vezet?

Sokféle dolgot szeretnék átadni tanítványaimnak: a legfontosabb gyermeknek, örök játékosnak maradni, és következetesen pártatlannak lenni. Kinevetni a „nagyfejúeket”, a

humortalan emberektől pedig távol tartani magunkat. Sohasem gyűlölni. Mindig jobbra törni, mert Osvát Ernőtől vett egyik kedves gondolatommal: „Jó az, aki jobb akar lenni.”

Változott-e a tanári munka jellege a tanári pályán eltöltött éveid alatt?

Egészen másként kell ma szólnunk diákjainkhoz, mint mondjuk 1998-ban. A verbális információ begyűjtése például a mai diákok többsége számára komoly gyötrelmeket okoz. A vizualitás előtérbe kerülésével nem kizárólag az a baj, hogy lassan már csak azt érti a gyermek, amit lát is, hanem az is, hogy már rémisztően gyorsan váltott ingerekre van szükség ahhoz, hogy a figyelmüket lekössük. (Meggyőződésem, hogy a gyerekkorban látott rajzfilmek vágási tempójának ehhez szoros köze van.) Miközben kinyílt előttük a világ, ők paradox módon hihetetlenül bezárkóztak: a saját virtuális terük rácsai közt próbálnak ki-kinézegetni. A gyorsaságuk pedig könnyen válhat felületességgé, én pedig Milan Kundera szavaival csak azt kérdezhetem: „hová lettek a népdalok sehová sem siető vándorlegényei, akik a szabad ég alatt háltak, s egy cseh közmondás szerint «a Jóisten ablakait nézegették?»”

Hogyan kerültél kapcsolatba a színpaddal, és mit jelent számodra a színjátszás?

Ennek gyökerei még az iskolás évekre vezethetők vissza. Immár 24 éve játszom, számos komoly szerepet kaptam „anyaszínházamban” is, de különleges ajándékként élttem meg, hogy a belvárosban profi keretek között is játszhattam, többek között Csákányi Eszter partnereként a Paravarieté című előadásban. Sokat tanultam a Kossuth Rádió Időfutár-sorozatának állandó szereplőjeként ottani partnereimtől, Pogány Judittól, Molnár Piroskától, Hegedűs D. Gézától is. A színjátszás számomra az egyik legfontosabb önkifejezési forma, a világban való létezésünkre való örök reflexió talán leghatékonyabb csatornája. Szorosan mellette pedig ott a zene, a gitár, a basszusgitár iránti ősi vonzalmam is, a zenekari munka folyamatos együtt-lebegésének élménye. Kispál és a borzalokat játszó együttesünk, az Asztalhoz, emberek 2009 óta működik.

Milyen változásokat hozott az iskola evangélikussá válása az intézmény életében és a munkádban? Csupán táblacsere történt vagy látsz esélyt a mélyebb változásokra is?

A fenntartóváltást természetesen rengeteg kérdés, akár félelem övezte, ám úgy látjuk, hogy az evangélikus egyház nagy türelemmel, elfogadással közelített a már meglévő keretekhez. A változtatások hosszú távon hathatnak igazán, hiszen még csak mostanában érkeznek az első, tudatosan az evangélikus iskolát választó évfolyamok. De mindennapi életünkbe már szervesen beépültek a hétfő reggeli áhítatok, a csendesnapok, s különlegesen emelik tanulóink számára az ünnepek hangulatát az istentiszteletek is.

Van-e kedvenc élményed az iskola és a gyülekezet rövid közös életéből?

Számomra nagyon emlékezetes maradt a tavaly év végén megrendezett találkozónk, ahol – tanárok és presbíterek – kölcsönösen megismerkedhettünk egymással. A szívélyes, őszinte fogadtatásért hálásak vagyunk, s nem kevésbé a ránk ott váró finom falatokért. Magyartanárként megragadt bennem Kovács Áron lelkész úr lakonikus bemutatkozása: „Kovács Áron vagyok, és papkodok.” Igazi hapax legomenon ez, ráadásul jól mutatja, hogy hit és humor – a közvélekedéssel ellentétben – egyáltalán nem összeférhetetlenek egymással.

Abáli időszak nyitányaként idén is megszervezésre került a Rákoskeresztúri Egyházközség Melczer János Alapítványának bálja a rákoskeresztúri Vigyázó Sándor Művelődési Házban. Az eseményt Nagyné Szeker Éva lelkész asszony és Zászkaliczky Pál, a gyülekezet felügyelője nyitotta meg. Az Alapítvány újdonsült kuratóriumi tagjaként az a megtiszteltetés ért, hogy idén én tölthettem be a konferanzié szerepét.

Az est első felében a színházteremben helyet foglalt vendégek a Vadalmák Citerazenekar és Népi Énekcsoport, valamint a Bartók Béla Zeneiskola néptáncosai hagyományőrző népdal előadását hallhatták. Leskó-Dely Tercia, a csoport vezetője és tanára lelkesedésével és elhivatottságával igyekszik ápolni és megőrizni a magyar népzenei hagyományokat, és azokat átadni a Zeneiskolába járó diákok számára.

Ezúttal a kicsikből és nagyokból álló fellépők rákoskeresztúri népdalokkal is készültek, amellyel nagy sikert arattak a közönség körében.

Miután az ének- és táncsoport lendületes műsorával mozgásba hozta a vendégek végtagjait, következhetett a rekeszizmok megtornáztatása, amelyre a rákoskerti Ascher Oszkár Színház művészei vállalkoztak rövid prózai és zenei vígjátékok előadásával. A közönség láttán egyértelműen mondhatom, hogy lehengerlő módon sikerült könnyeket csalni a vendégek szemébe, de nem a bánattól, hanem a felhőtlen nevetéstől. A sok vidámság után került sor a vacsorával, tombolával egybekötött zenés esti mulatságra. A fórumterem csaknem teljesen megtelt, a finom vacsora mellett a jó hangulatról a Kis

éjji zenekar gondoskodott. A vendégek nagy izgalommal követték a tombolasorsolást, egy-egy nyemreménytárgy – az ínycsiklandó torta vagy a színházjegy – igen nagy népszerűségnek örvendett. Moderátorként különösen szeretem humorral felpezsdíteni az emberek gyermeki lelkesedését, így ez a feladat engem is kiváltóképp feltöltött.

Az este sok nevetéssel, táncokkal, asztal körüli beszélgetéssel, anekdotázással zajlott. Nem is telhetett másként, hisz ha sok ember összegyűlik szeretetben, vidámságban, annak gyümölcse elemként tölti fel a testet és lelket, emléként lelki vitaminként bármelyikünk könnyedén előhúzhatja a felhősebb, hűvösebb februári napokon. A vidámságra lelki éléskamránk gondosan vigyáz, nekünk csak annyit kell tenni, hogy olykor feltöltjük „élelemmel”, és amikor szükséges, felhasználjuk. Isten ingyen ajándéka ez, de a helyszín nem a szupermarket, hanem a Melczer-bál. Jövőre is szeretettel várjuk a testvéreket!

SZIVÁRVÁNY A LELKEKBEN – CSALÁDI ISTENTISZTELET RÁKOSKERESZTÚRON

Zsigmond Ildikó

Közhely már, de a fogyasztói társadalom fogyasztja értékeinket. A „mindent nekem, rögtön” szellemiségében percemberek jönnek, mennek. Ez gyengíti az egyént, a családokat, növeli a bizalmatlanságot. Sokakban megrendíti a hitet, akik így egyéb biztosítékokat keresnek. Mindez nem kedvez a keresztyén értékrend képviselőinek.

Örök emberi érték a család. Ha erősek alapjai, őrzi a stabilitást, védi az egyént. Csak az erős közösségek teszik erőssé a társadalmakat. Ilyenek a keresztyén lelkiséget értékékként továbbvivő, a szeretet útján, Isten ígéje szerint járó családok. Irányt mutatva, tartalmas életet, önzetlen, elfogadó szeretetet adva gyermekeiknek, akik így felnőve tartással, erős gyökerekkel néznek szembe a kihívásokkal. „*Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.*” (Zsolt 100,5)

Mit tehet, aki elégedetlen és erősödni akar? Összefog. Közös az igény, és volt, aki az adventi csendes készülődésben iskolalelkészi szolgálata mellett erős hittel tevékenykedett célunk megvalósításán. Így érkezett meg mindnyájunkhoz a meghívó az első családi istentiszteletre, mely folytatódik minden hónap harmadik vasárnapjának délutánján. Itt mindenkit szeretettel, nyitott szívvel várnak, felekezettől függetlenül. A közösség elfogad, erős ad, támogat, jó ott lenni, lerakhatjuk a terheket, ez közösségépítő erő.

A gyerekközpontú, családias légkörű, úrvacsorai liturgia a Mózes első könyvéből olvasott igékre szerveződött. Isten örök szeretetét újra megtapasztalni az áldásban, hálát adni az imádságban. A gyerekek izgatottan összesúgtak, nevetgéltek. Ez a tiszta, gyermeki lelkesedés már Luthert is csodálattal töltötte el, amikor az őszibarack kóstolást váró gyermekeit nézte.

Az oldottabb keretekbe belefért a nevetés, beszélgetés, játék. A gyerekeket megszólítva és bevonva kézzel foghatóvá vált minden. Az ígéhez kapcsolva a hajó az oltárnál, az állatképek, a lelkész szivárványszínű stólája is. Luther mondása jutott eszembe – Isten a zene által is hirdeti az evangéliumot –, amikor a gyerekeknek kiosztott hangszerrel közösen kísért énekek teremtettek harmóniát.

Az egyház hajó, biztos pont a hullámozó tengeren. Közösen evezünk, segítve az elgyengülőket, mert sokszor csak a mindennapok viharait, a bajokat látjuk. Elfeledve, hogy a vihar után mennyire üdítő meglátni az égen tündöklő szivárványt. „*Ha ott lesz az ív a felhőn, látni fogom és visszaemlékezem az örök szövetségre.*” (1Mózes 9,16)

A szivárvány mindnyájunk lelkében ott van. A Jézussal töltött áldott, tartalmas idő végére minden lélekben tündöklőbbé váltak a színek.

LUTHER-OLVASÓKÖR

Zászkaliczky Anna Eszter

„**T**eológusnak lenni azt jelenti, hogy Istenről gondolkodunk és beszélünk.” (G. Forde)
Ez ilyen egyszerű? – tehetjük fel a kérdést a fenti idézetet olvasva. Hiszen mindannyian emlékezünk még, mekkora fejtörést okozott hittanosként egy-egy összetettebb igesza-

kasz, vagy vasárnaponként mennyire várjuk az ígehirdető magyarázatát! Szerencsére mindig vannak és voltak olyanok, akik segítségünkre sietnek az Ige magyarázatában. A reformáció 500. évfordulójára készülve pedig ki máshoz fordulhatnánk, mint Luther Mártonhoz.

Január 27-én este kicsinek bizonyult a gyülekezeti kisterem. A szervezők – Kovács Áron és Zászkaliczky Pál – saját elmondásuk szerint nem számítottak ekkora érdeklődésre. Így, hála Istennek, kevés lett a kinyomtatott anyag! Mindannyian kézbe kaptuk Luther rövid, táblázatos életrajzát, a Magyarországon elérhető Luther-írások és énekek listáját, valamint az első alkalom rövid, de annál tartalmasabb vázlatát. (Mindehhez pedig egy atlaszkék színű mappát, amely reményesség szerint 2017-ig egyre vastagabb lesz!) Zászkaliczky Pál vezette be az összegyűlteket a lutheri teológia alapjaiba, mely támaszul fog szolgálni az elkövetkező alkalmakra.

És mi vár ránk a következő összejöveleteken? Megismerkedünk Luther egy-egy írásával, amely által közelebb kerülhetünk nemcsak a Szentíráshoz, hanem egyházunk meghatározó teológiájához, melyről sajnos, nem esik elég szó napjainkban. Nem csupán programokkal, koncerttel, kiállítással készülünk az 500 évvel ezelőtti események megünneplésére, hanem lélekben, az Isten Igéjének Luther által vezérelt mélyebb megismerésével is.

A szervezők szeretettel várnak minden érdeklődőt, eddigi résztvevőt és újonnan csatlakozót minden páratlan hónap utolsó keddjén, 18.00 órakor a Bakancsos utcai parókiára!

GYÜLEKEZETÜNK ANYAGI HELYZETÉRŐL

Zászkaliczky Pál felügyelő

A testvérek megszokhatták már, hogy az utóbbi néhány évben a *Kereső Szó* húsvéti számában gyülekezetünk anyagi helyzetéről olvashatnak. Rendkívül fontosnak tartom, hogy nyíltan és őszintén beszéljünk erről a kérdésről is. Jelentős karbantartási feladatot jelent, hogy négy templomunk és egy nagy gyülekezeti házunk van, két lelkész szolgál közöttünk, és a lelkészi hivatalban adminisztrációs alkalmazottunk dolgozik. Továbbá közel 150 hittanossal foglalkozunk, számukra nyári tábort és évközi alkalmakat is rendezünk. Mindezek sok-sok pénzt igényelnek.

Nemrég szembesültem egy evangélikus testvérünknel azzal a tévképzettel, hogy az egyházat az állam tartja el. Ez így óriási tévedés, még akkor is, ha a személyi jövedelemadó 1%-át az egyháznak fel lehet ajánlani. Gyülekezetünk semmilyen állami vagy önkormányzati támogatást nem kap működésének biztosítására. Néhány esetben sikerrel pályáztunk beruházásokra (csabai terem, kereszttúri térkő és kertrendezés), de ezek mind fejlesztések. Olyan pénz nem érkezik, amelyből fizetést adhatnánk vagy kifizethetnénk a gázzámlákat.

Azzal kell pontosan tisztában lennünk, hogy – az élő Istenre való ráhagyatkozáson túl – csak önmagunkra számíthatunk. Ha nem jelent számunkra semmit a gyülekezeti

közösség, de azért 5-10 év múlva igénybe szeretnénk venni egy szolgáltatást temetés, esküvő vagy keresztelő kapcsán, akkor csak abban az esetben lesz hova elmennünk, ha a gyülekezet fenntartására már ma is gondolunk.

Félre ne értse senki, elsősorban azt szeretném, ha minél többen vennének részt aktívan gyülekezetünk alkalmain, az istentiszteleteken, és így – elsősorban lelkileg – erősödnénk. De evilági szolgálatunk nagyon rászorol minden rákosmenti evangélikus anyagi áldozatvállalására.

És most a tavalyi zárszámadásról, valamint az idei pénzügyi tervünkről:

BEVÉTELEK	2014. TÉNY	2015. TERV
Gyülekezeti tagoktól	9 850 000	9 800 000
Gazdálkodásból bevételek	2 086 000	1 550 000
Külső forrásból (állami, egyházi, pályázat, testvérgyülekezet)	6 027 000	1 900 000
Átfutó tételek bevételi oldalon	1 723 000	1 620 000
<u>BEVÉTEL ÖSSZESEN:</u>	19 686 000	14 870 000
KIADÁSOK		
Illetményekre kiadások	8 202 000	6 315 000
Törvényes terhek	1 571 000	1 249 000
Dologi kiadások (rezsi, biztosítás, stb.)	3 871 000	3 755 000
Átfutó tételek, központi járulék	1 399 000	1 193 000
Javítás, karbantartás, tatarozás költségei	3 485 000	2 600 000
Segélyekre kiadás	0	150 000
Egyéb kiadások (testvérgyülekezet, táborok, misszió, orgona)	4 618 000	1 620 000
<u>KIADÁS ÖSSZESEN:</u>	23 146 000	16 882 000
EREDMÉNY	-3 460 000	-2 012 000

Mint látszik, tavaly is feléltünk valamennyit a tartalékainkból, és úgy tűnik, hogy idén is erre kényszerülünk. Ez pedig nagyon nagy baj, mert azok igencsak végesek. A fenti számokból az is látszik, hogy ha mindenki, aki eddig 100 Ft-ot tett a perselybe, mostantól 120-at tenne, aki 5000 Ft adományt adott, az 6000 Ft-ot adna, jelentősen javítaná gazdálkodásunk egyenlegét. (Elgondolkodtató, hogy volt olyan gyülekezeti tagunk, aki 2014-ben 340.000,- forintot adott gyülekezeti célra!)

Viseljük együtt felelősséggel gyülekezetünk jövőjét!

A Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközségben az egyház-fenntartási hozzájárulás összege:

keresettel rendelkezőknek	1.000,- Ft / hónap
önálló keresettel nem rendelkezőknek (nyugdíjasok, nagykorú diákok)	500,- Ft / hónap
presbitereknek	1.500,- Ft / hónap

1%

Kérjük, ajánlja fel személyi jövedelemadója kétszer 1%-át alapítványunk és egyházunk javára, és erre a lehetőségre hívja fel rokonai és ismerősei figyelmét is.

Melczer János Alapítvány: **18010035-1-42**
Magyarországi Evangélikus Egyház: **0035**

EVANGÉLIUM – ÖRÖMHÍR

ADD TOVÁBB!

Erdészné Kárpáti Judit

Nem szeretem, ha olyan felesleggel rendelkezem, ami másnak még jól jöhetne. Ha tehetem, továbbadom a ruhákat, bútorokat, tárgyakat; az ételeket is maximálisan hasznosítom. (Ha más nem, a macska...) De mi van azzal, ami nekem is fontos, szükséges és szeretem? Azt bizony az ilyen típus, mint én, nehezen adja ki a kezéből. Azzal is spórolok. Néha érzem, hogy nem jól teszem...

Ma láttam egy kis jelenetet a buszon, amiről mindez eszembe jutott. Egy idősebb bácsi egy hasonló korú néninek kicsit megbökte a vállát, és esetlenül kezébe nyomott egy újságot. Azt a lapot, amit mindennaposan szórnak a metró állomásain, és amelyről plakátok is hirdetik, hogy adjuk tovább, hiszen mindenkié, ingyen. Eddig mégsem figyeltem meg, hogy azt meg is tette volna valaki.

Van valamim, amit nem továbbítok, pedig én is azzal az instrukcióval kaptam, hogy osszam meg a többiekkel? Van olyasmim, amiből én nagy örömmel részesültem, ami talpra állított, amikor a padlóra kerültem, és másnak is segíthetne? Aminek nem fogy ki a „használat” során a töltése, az ereje?

Bizony, a bácsit látva újra eszembe jutott, hogy tovább kell adnom, amit Istentől kaptam. A Vele való találkozás megrendítő, életet változtató lehetőségét. Ezt nemcsak magamért éltem át, hanem azokért is, akik szintén arra vágnak, hogy Valaki, a Teremtőjük nyilvánítsa, hogy még mindig szereti őket. Örök életre vezető „kijáratot” készített nekik is.

Mit adhatunk hát húsvét ünnepén a körülöttünk élőknek? Az ingyenes híradást: Isten megbocsátott Krisztusért! Értünk és helyettünk áldoztatott fel a Fiú. Nem nekünk kell bűnhődnünk számtalan Őt megszorító szavunk, tettünk, gondolatunk miatt. Jézus vállalta a büntetést, és mindazt a szenvedést, amit ez Rá zúdított. Ez Istennek került végtelenül sokba. Ne is próbáljuk megfizetni, ez lehetetlen feladat. Csak éljünk vele: fogadjuk el a Megváltót. Aki pedig átélte ennek a „hírnek” a valóságát, igazságát, az adja át másnak, ajándékozza tovább!

Éz a biznyságtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. (1Jn 5,11–12)

Március 29-én Virágvasárnap du. 15 órakor húsvéti gyermekdélután Rákoskeresztúron

Március 30 – április 3. Nagyhéten esténként passióolvasás, Nagypénteken istentiszteletek a következő rend szerint:

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek
Keresztúr 18:00	Liget 18:00	Csaba 18:00	Hegy 18:00	Hegy 9:00
				Csaba 9:00
				Keresztúr 10:30
				Liget 11:00
				Keresztúr 18:00

Április 5. Húsvét vasárnap reggel 5 óra: Hajnali ünnepi istentisztelet Rákoskeresztúron

Április 5. és április 6. Húsvét ünnepén és másodnapján úrvacsorai istentiszteletek: Rákoskeresztúr 10:30; Rákoshegy 9:00; Rákoscsaba 9:00; Rákosliget 11:00

SZOLGÁLATAINK

2014. november 16 – 2015. március 5.

Keresztelés:

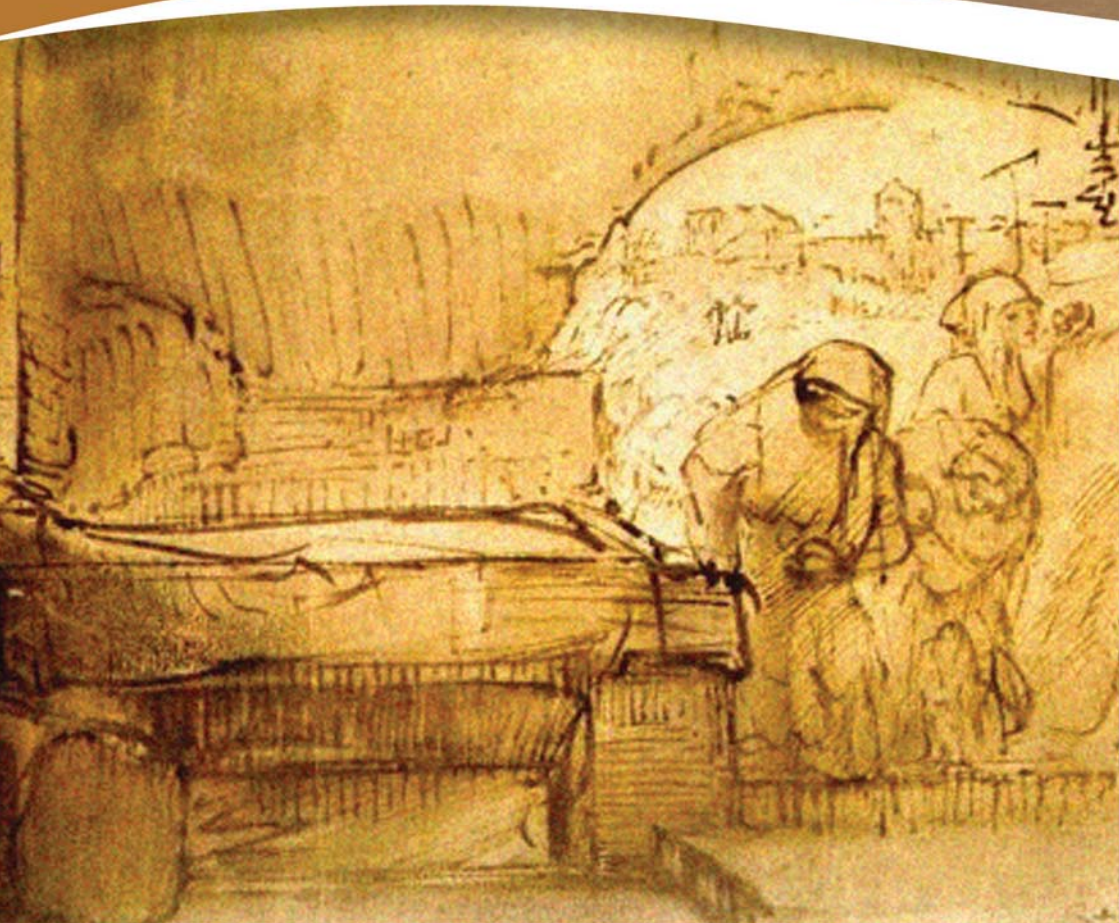
Kóti Benjamin, Balogh Dominik László, Varga Attila Márk, Ötvös Meliton, Kovács Dorián, Haragos Fanni Csenge, Csákó Miranda Sára, Botos Péter, Sziklai Zita, Tóásó Márton András, Tóásó Noémi Anita, Fejes Szabolcs Bontond, Fejes Zille Sára, Dajnic Tamás

Temetés:

Rózsahegy István Márton (71), Altziebler László (72), Tóth Istvánné sz. Hegyi Gabriella Julianna (77), Buzogány Józsefné sz. Plézer Julianna, Bertók Mihály (79), Horváth Imre (77)

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség

1173 Budapest, Bakancsos utca 2.

Nagyné Szeker Éva tel. (+36 20) 824-8021, E-mail: eva.szeker@lutheran.hu

Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva

Szerkeszti: Mirák Katalin

Grafikai terv és tördelés: Balás Gyula és Erdészné Kárpáti Judit

Nyomdai kivitelezés: Áldási és Németh nyomda

Honlap: <http://rakoskeresztur.lutheran.hu>